ja pöggenesid ösel ärra, Agga neid sadi pea kätte, ja nemmad piddid lippo jooksma, agga minna jäin ommast rahhast ilma. Monned päwad pärrast sedda, tulli Waenlane liggemalle: meie wäggi eäti, mind panti kül teise riddasse agga siiski keik mo sissikond wärrises, kui ma kulin jo tükki lastama. Agga kaua mull ei olnud aega möttelda, ma tundsin et kuul minno jallasse putus, ja kohhe ma langesin ka mahha, ja ei tuñnud ennam ühtegi. Siiski meie wäggi woitis, ja need kes hawatud ollid, añneti Welskeri holeks. Minno Jalla-lu olli hopis katki lastud, ja sedda wallo, mis ma tundsin, ma ei woi üllesräkida. Terwe pole aasta ma ollin Welskeri käe al, tundsin ühte puhko ütle matta kanget wallo, ja wiimselt oñeti ta ütles, et ma muido ei woind ellusse jäda, kui, et mo jalg piddi ärrawöttama. Nüüd ma tundsin ahhastust, mis kangem olli, kui keik wallo. Ommeti olli ello armas, ja minno jalg

jalg wöeti Saega ärra! Sedda hirmo ja wallo, mis ma siis tundsin ei woi ükski arwata. Siiski ma pöddesin pärrast weel kaua aega, ja mul ei olle ka lotust ennam siin ilmas terweks sada. Et ma nüüd ennam Soldatiks ei kolband lasti mind Wäe peält lahti, ja anneti lubba miñna, kuhho ma tahtsin. Kerjamissega nüüd ma waene pean ennast toitma, agga keige ennam teeb se mind kurwaks, et ma oña ennese wallatusse ja koerusse läbbi, sesugguse önnetusse sisse ollen sanud.

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1795, lk. 31